

ПРИНЦЕСА НА ПЕПЕЛТА

ЛОРА СЕБАСТИЪН

Превод от английски език

Вера Чубар

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Ash Princess*
Copyright © 2018 by Laura Sebastian
All rights reserved.

Превод Вера Чубар
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2153-6

НА ДЖЕСИ И ИДЪН,
*Нека винаги да взимате правилните решения
дори когато са трудни.*

ПРОЛОГ

ПОСЛЕДНИЯТ ЧОВЕК, КОЙТО МЕ НАРЕЧЕ с истинското ми име, беше майка ми. В предсмъртния си стон. Бях шестгодишна и ръката ми все още бе достатъчно малка, така че нейната да покрива моята изцяло. Стискаше я толкова болезнено силно, че почти не забелязвах каквото и да е друго. Толкова силно, че почти не забелязах сребърното сияние на ножа, притиснат в гърлото ѝ, или страха в очите ѝ.

– Знаеш коя си – напомни ми тя. Гласът ѝ не трепна, дори и след като капки кръв разцъфнаха там, където острието бе прерязало кожата ѝ. – Ти си единствената надежда на нашия народ, Теодосия.

След което те ѝ прерязаха гърлото и ми взеха името.

ТОРА

— Т^{ОРА!} Обръщам се и виждам как Кресцентия се носи към мен по коридора на двореца, а розовите ѝ копринени поли се вдигат, докато тича. Красивото ѝ лице е озарено от широка усмивка.

Двете ѝ прислужнички се мъчат да не изостават от нея, а измършавелите им тела се губят в домашно ушити рокли.

Не поглеждай към лицата им! Не гледай! От гледането никога не идва нищо добро. От зърването на празните им очи и гладните им усти. От това гласът става по-силен. А когато гласът става по-силен, императорът се ядосва.

Аз ще се грижа императорът да е щастлив, а той ще осигури безопасността ми. Такива са правилата.

Фокусирам се върху приятелката си. Крес прави всичко по-лесно. Тя носи щастието си като слънчеви лъчи, които греят и затоплят хората около нея. И тъй като знае, че имам нужда от повече топлина, отколкото повечето хора, въобще не се колебае да закричи с мен и да ме хване здраво за ръка.

Кресцентия притежава свободата да изразява привързаността си, която малцина благословени люде имат. Тя никога не е обичала никого, когото да загуби после. Нейната безгрижна, детска красота ще се запази, докато остарее – деликатните ѝ черти

и широко отворените ѝ кристалноясни очи, които никога не са виждали ужаси. Бледоруса коса, висяща в дълга плитка, праметната през рамо, обсипана с десетки божествени камъни, които блещукат в изсипващата се през витражите слънчева светлина.

Не мога да гледам към тях, но, така или иначе, ги усещам. Леко привличане, някъде под кожата ми, ме тласка към тях, предлага ми властта им, само да пожелая да я взема. Но аз не ще го сторя. *Не мога.*

Преди време, за да носи дори един-единствен камък, човек рискуваше здравия си разум и живота си дори, като боготвореше избрания от него бог в една от четирите мини – Хаза, Глейди, Сюта или Озам. Ако впоследствие биваше благословен от бога си и оцелееше, той придобиваше определени дарби и се вричаше във върност на своята кралица като неин пазител.

Но това беше преди цяла вечност. Преди.

Сега, придворните плащат цяло състояние, за да се покрият с божествени камъни, само и само да притежават едва частица от силата им. Камъните от Сюта, които носи Крес, или водните скъпоценни камъни, както ги наричат каловаксийците, биха могли да дадат на напълно подготвен пазител съвсем ново лице, но на Крес те са осигурили сияйна кожа, красива руменина върху устните и бузите, както и блясък в златната ѝ коса.

– Тате ми изпрати стихосбирка от Лира – уведомява ме тя. – Трябва да я вземем в беседката и да я преведем. Да се насладим на слънцето, докато все още го има.

– Не знаех, че говориш лирийски – изненадвам се аз.

Бузите ѝ се изчервяват и стават още по-розови.

– Само няколко фрази – разяснява тя и маха пренебрежително с ръка. – Но тате е накарал поета да преведе няколко строфи, така че да мога да разгадая останалото. Знаеш колко обича пъзелите той.

Представям си как бащата на Крес притиска камата си във врата на някой беден, изтерзан поет, докато той се е превил над

творбата си, по същия начин, по който толкова отдавна държеше камата си, притисната към майка ми. Страхът в очите ѝ. Ръката ѝ в моята. Гласът ѝ – силен и ясен дори и в онзи миг.

– Не, няма да мисля за това. Ще се побъркам, ако не се спра.

– Е, ще го решим по-бързо, ако сме двете – отвръщам ѝ с усмивка.

– Може би Дагмар ще бъде там – отбелязва с надежда Кресцентия, като снишава гласа си до заговорнически шепот. – Ти пропусна... смелия ѝ моден избор на обяда на графинята вчера.

Не ме интересува. Тази мисъл изниква внезапно и остро като ужилване от пчела. *Не ме интересува дори ако Дагмар е присъствала на обяда гола.* Не ми пука за нищо от това. Избутвам мисълта дълбоко надолу и я погребвам. Подобни мисли не принадлежат на Тора. Те са на Гласа. А гласът ще ми създаде неприятности. Присламчвам се към Крес, към разбираемия ѝ ум, към простичките ѝ забавления.

– Съмнявам се нещо да може да бие перата от шраус, с които се беше покрила миналия месец – шепна в отговор аз и я карам да се кикоти.

– О, този път беше доста по-зле. Роклята ѝ беше от черна дантела. Човек на практика можеше да види бельото ѝ... или липсата на такова!

– Не! – изписквам аз и стискам ръката ѝ още по-здраво.

– Да! Говори се, че тя се надява да впримчи херцог Кларънс – разяснява ми тя. – Макар че защо ѝ е, въобще не мога да си го представя. Той е достатъчно възрастен да ѝ бъде баща, а и освен това мирише на мърша. – Тя сбърчва нос.

– Предполагам, че ако се размислиш за дълговете на баща ѝ... – продължавам мислите ѝ аз и повдигам вежда.

Очите на Кресцентия се уголемяват.

– Не! Откъде си чула това? – пита ме тя. Когато аз само ѝ се усмихвам в отговор, тя въздъхва и леко ме сръчква с лакът. – Винаги знаеш най-големите клюки, Тора.

– То е, защото слушам – намигвам ѝ аз.

Зад нас все по-силно започват да се чуват стъпки, които са твърде тежки, за да принадлежат на нейните робини.

– Лейди Кресцентия! Лейди Тора! – проехтява познат глас. Крес най-вероятно също добре го е разпознала, защото хватката ѝ върху ръката ми се стяга, а дъхът ѝ спира.

– Ваше Височество! – поздравявам аз, като се обръщам към него. Крес отеква като мое ехо половин секунда по-късно. Ние приклякваме в еднакъв реверанс и си позволяваме да погледнем към принца едва след като сме се изправили.

Принц Съорен стои гордо изпънал гръб, а пшениченорусата му коса стига чак до раменете му в пригладена прическа. Облечен е в костюм от кървавочервено кадифе – националния цвят на каловаксийците, – ушит така, че да разкрива изпъкналите му мускули. Лицето му е толкова безизразно, колкото на бяла мраморна статуя. Има остри скули и квадратна челюст, които са особено ценени сред каловаксийците. Макар повечето от тях да са с кожа, бледа като кости, неговата е червеникавозлатиста заради многото време, което прекарва в морето. Очите му са студени като на баща му, което прави присъствието му задушавашо.

Не знаех, че се е върнал в двора, макар той да идва и да си тръгва толкова често, че дори и най-отдадените на клюките люде изпитват трудности да го следят. Сигурна съм, че той скоро отново ще тръгне още преди да е дошла следващата седмица, за да се бори с пирати, да граби градове или да прокарва нови търговски пътища. Там той се чувства повече у дома си, мисля си аз, отколкото докато е в двора. Дори и като дете той предпочиташе да има меч в ръка – макар и дървен – вместо паче перо. Мечът му обаче вече не е дървен. Той е прибран в ножница, висяща покрай бедрото му – изковано сипаничаво острие от желязо с дръжка, блестяща от божествените камъни, с които е обсипана.

Чувала съм, че той е умел в боя – бог сред войните, – но те говорят същото и за бащата на Кресцентия – тейна.

Той ни се покланя леко и сключва ръце зад гърба си.

– Надявам се, че вие двете сте добре.

До мен Кресцентия видимо се вълнува и заглажда гънките на полата си. Тя е обсебена от него още откакто бяхме деца. Както и всяко друго момиче на нашата възраст, което е раснало с мечтата да стане принцеса. Но за Крес това не е напразна мечта. Тейнът е спечелил за императора повече територии, отколкото всеки друг военачалник, включително и Астрея. В двора се шушука, че посътът на принцеса за дъщеря му би била справедлива награда. А откакто Крес навърши пълнолетие преди шест месеца, тези шушукания станаха огушителни.

Единственият, който като че ли не ги чува, е самият принц, който си остава сдържан, въпреки старателните опити на Крес да го омае.

Дори и сега очите му се плъзгат над нея, все едно тя не е нищо друго освен въздух и светлина, и се спират вместо това на мен. Веждите му набраздяват челото му по същия начин като тези на баща му, когато гледа към мен, но сега поне я няма подигравателната усмивка или злобният поглед.

– Баща ми желае да се явите пред него, лейди Тора – уведомява ни той, сдържан и лаконичен.

Страх се обвива около стомаха ми като гладна кобра. Затяга ме отново и отново, докато не мога да дишам. Обзема ме порив да побягна и едва задържам краката си неподвижни.

Не съм направила нищо. Толкова внимавам. Но пък не е нужно да съм сторила нещо, за да заслужи гнева на императора. Още от обсадата преди десет години се носят слухове за бунт – бунтове в мините, атаки срещу търговски кораби, неуспешни опити за покушения срещу самия император. И всеки път, когато те ударят, аз плащам цената.

– Добре! – Гласът ми потреперва въпреки всичките ми усилия. – Не трябва да го караме да чака.

За един кратък миг принц Съорен има вид, сякаш би изрекъл още нещо, но вместо това устата му се стяга и той ми предлага ръката си.

ПРЕДАТЕЛ

ТРОНЪТ ОТ ОБСИДИАН СТОИ ВЪРХУ подиум в средата на кръгла, куполна тронна зала. Огромно, тромаво нещо, издълбано в твърд камък във формата на пламъци, които изглеждат така, сякаш целуват всеки, седящ на него. Той е обикновен, дори грозен сред всичкото злато и величие, които го заобикалят, но пък за сметка на това със сигурност е доминираща сила, а това е единственото, което има значение.

Според легендата той бил създаден от Брандър – каловаксийския бог на огъня, – който го извадил от дълбините на вулкан и го оставил тук с надеждата, че някой ден един истински император ще спаси земята ни от нейните слаби и своенравни кралици.

Веднъж чух друга история за един друг бог на огъня, който обичал толкова много една смъртна жена, че ѝ дал царство, което да управлява, и наследница, в чиито вени течала и неговата кръв. Чувала съм да я разказват тихичко, докато аз пристъпях прага на съня, но тя едва докосва съзнанието ми и избледнява като далечна звезда, в която се опитваш да гледаш директно. По-добре да си остане забравена. По-безопасно е да не мислиш за преди, по-лесно е да живееш само в настоящето – момиче без минало, за което да копнее, и без бъдеще, което да ѝ бъде отнето.

Насъбралата се гълпа от придворни в техните изискани тоалети с лекота се разтваря, за да премине принц Съорен, и аз до него, докато си проправяме път към императора. Всички от двора, също като Крес, са окичени с божествени камъни.

Сърцето ми леко се забавя и вече не бие в забързания ритъм на хваната натясно мишка. Ако императорът искаше да ме накаже, тук щеше да има много повече хора. Последния път, цялата столица се бе изсипала на площада, за да наблюдава – дори и робите бяха дошли. Особено робите. Но сега той иска нещо. Единственият въпрос е колко ще ми струва този път.

Съорен пуска ръката ми и се слива с гълпата, оставя ме сама под тежестта на погледа на императора. Аз съм изкушена да се вкопча в него, или в който и да е друг, само да не съм сама.

Но аз винаги съм сама.

Императорът се навежда напред от мястото, където е седнал, а студените му очи просветват в изсипващата се през куполовидния покрив от витражи слънчева светлина. Той ме гледа така, както би се взирал в смачкана буболечка, изцапала подметката на обувката му. Напоследък в него има и нещо друго, което кара стомаха ми да се изпълва с киселини, но аз не мога – по-скоро *няма* – да го назова.

Вместо това се взирам в подиума и в издълбаните там пламъци. Докато успявам да правя императора щастлив, и аз ще съм в безопасност. През тия десет години можеше да ме убие хиляди пъти, но не го направи. Нима не е добрина това?

– Ето те и теб, *Принцесо на пепелта*. – Гласът му звучи приятно, но аз все още потръпвам от него. У императора винаги има някаква хитрост – игра, в която да участваш, пъзел, който да наредиш, тънко въже, върху което да балансираш. Ако сега си играе на доброжелателство, жестокостта ще да е някъде наблизко.

Ще правя императора щастлив, а той ще ме държи в безопасност.

До него е застанала със скръстени отпред ръце и преклонена

глава съпругата му Анке, която стрелва мътен поглед през редките си руси мигли, за да намери моя. Предупреждение, което стяга още повече примката на кобрата около стомаха ми.

– Пожелали сте да се явя, Ваше Височество? – изричам аз, докато правя толкова дълбок реверанс, че почти докосвам земята. Дори след цяло десетилетие костите ми все още протестират при тази поза. Те помнят – даже когато останалата част от мен е забравила, – че аз не съм създадена да правя реверанси.

Преди императорът да отговори, гърлен вик разцепва неподвижния въздух. Мъж стои между двама пазачи, а мършавите му крака, ръце и врат са обвити от ръждясали вериги. Те са толкова здраво захванати, че нанаряват кожата му. Дрехите му са разкъсани и пропити с кръв, а лицето му е цялото на петна и белези от счупвания.

Той е странник. Само че е странник, който ме познава.

Тъмните му очи търсят моите. Умоляват. Приканват. Но какво иска той от мен? Аз нямам нищо за него. Вече нямам нищо за когото и да било. Но веднъж срещнала погледа му, не мога да отместя очи. Светът под краката ми сякаш се раздвижва.

Има един човек, когото винаги споменават, когато се говори за бунтовете. Един мъж, който има пръст във всеки ход, неприет срещу императора. Един воин, чието име само е достатъчно, за да хвърли императора в сяпа ярост, заради която съм бита с камшик толкова силно, че се налага да остана в леглото дни наред. Един мъж, който ми е причинил толкова много болка, който е бил последната ми искрица надежда, че е възможно и да има „след“ всичките тези адски години.

– Кралице моя! – извиква той. Гласът му се носи надалеч и всички събрани в смълчалата се тронна зала чуват измяната му.

Свивам се. Не, не, не, искам да му извикам. Аз не съм ничия кралица. Аз съм лейди Тора, Принцеса на пепелта. Аз съм никой.

Отнема ми известно време, преди да разбере, че той говори на астрейски, и че изрича забранени думи, с които едно време

се обръщаха към майка ми. Моята майка. В един друг живот аз бях друго момиче. Друг вид принцеса. На това момиче му беше казано, че някой ден ще бъде кралица, но самото то никога не бе пожелавало това. Да бъде кралица щеше да означава да живее в свят, в който майка ѝ вече нямаше да съществува, а за нея това бе немислимо.

Но това момиче умря преди десет години. За нея вече няма помощ. Аз съм Тора. Аз не съм принцеса на нищо друго освен на пепелища. Аз ще направя императора щастлив, а той ще ме държи в безопасност. Това е единственото, което има значение – не ръката на майка ми, която се отпуска безжизнено върху моята, не животът, който имах преди, нито пък този странник, изправен пред мен с окървавеното си лице и познати очи.

Мъжът се сгърчва, притеглен от веригите си. Той е твърде слаб, за да стигне до вратата, но дори не се и опитва да го направи. Вместо това се свлича на земята в краката ми, а пръстите му се вкопчват в подгъва на роклята ми и го оцветяват в червено.

Не. Моля ви. Част от мен иска да го вдигне и му каже, че греша. Друга част иска да се отдръпне от него, защото това е толкова хубава рокля, а той я цапа с кръв. Трета пък иска да му извика, че думите му ще навредят и на двамата ни, но той поне ще усети милостта да бъде екзекутиран.

– Той отказва да говори с когото и да е освен с теб – казва император Корбинян, гласът му, прояден от киселина.

– С мен? – Сърцето ми бие толкова силно в гърдите, че съм изненадана как дворът не може да го чуе. Всички очи в залата са приковани върху мен. Отчаяно очакват да се поддам, да направя дори и най-малкия намек за бунт, така че отново да видят как императорът ще избие от мен подобни идеи. Няма да им дам това. Аз ще направя императора щастлив, а той ще ме държи в безопасност.

Той се навежда напред от трона си, а очите му блестят. Твър-

де често съм виждала този поглед. Това е погледът, който ме преследва в кошмарите ми. Той е акула, доловила миризмата на кръв във водата.

– Не го ли познаваш?

Този е от любимия тип въпроси, задавани от императора. От ония, които нямат правилен отговор.

Поглеждам отново към човека, все едно се мъча да си го припомня, докато името му крещи в съзнанието ми. Изникват спомени, които се опитвам да прогоня. Те принадлежат на друго момиче, на друг живот, и единственото нещо, което могат да ми причинят, са неприятности. Императорът ме наблюдава, очаква някакъв знак, че не съм под палеца му. Но аз не мога да си наложя да отвърна поглед от очите на този човек. Не мога да го отблъсна.

В онзи друг живот аз го обичах.

Той беше най-довереният пазител на кралицата и според почти всички, той е моят кръвен баща – макар че дори майка ми не би могла да го твърди със сигурност.

Спомням си как изследвах лицето му за прилики с моето, но така и не намерих нищо убедително. Носът му имаше същия наклон, косата се къдреше около ушите му по същия начин, по който го правеше и моята, но аз приличах твърде много на майка си, за да съм сигурна в каквото и да е друго.

Като пазител той често пътуваше, за да брани страната с огнената си магия – Хаза, – но винаги се връщаше със сладкиши, играчки и нови разкази за мен. Често заспивах в скута му, а ръката ми стискаше медальона му, който той винаги носеше около врата си. Магията му преминаваше в мен като приспивна песен, която ме унасяше в сън.

Когато майка ми умря и познатият ми свят се превърна в прах, аз го чаках да ме спаси, но той така и не дойде. И едва сега, виждайки го сломен пред мен, осъзнавам, че никога не съм спирала да го очаквам.

Опитвам се да прогоня мислите си и да изпразня ума си, но това е безсмислено. Дори сега една бледа надежда тръпне в сърцето ми. Че този ден ще има щастлив край, че ние ще посрещнем още един изгрев заедно. Свободни.

Това е глупава, опасна надежда, но въпреки това тя гори.

Създи парят очите ми, но аз не мога да ги оставя да се търкулнат.

Сега той не носи медальона си. Най-вероятно първото нещо, което са направили хората на императора, когато са го хванали, е било да му го отнемат. За необучен член на двора един огнен камък едва ли може да осигури достатъчно топлина, за да изкара зимната нощ, но той би могъл с него да изпепели двореца до основи.

– Това е прочутият пазител Ампелио – казва императорът, провлачвайки всяка дума. – Трябва да си го спомняш. Той сеще предателство в мините, опитваше се да обърне хората срещу мен. Дори стана подстрекател на бунта във Въздушната мина през миналия месец.

– Не беше ли земетресението причина за бунта? – Гласът се изплъзва, преди да успея да го спра, окуражен от присъствието на Ампелио. *Той не може да те спаси вече, както и ти него,* мисля си аз.

Челюстта на император Корбинян се стяга и аз се отдръпвам, готова за удара, който така и не следва. Засега.

– Причинено от него, както подозираме, с цел да събере повече хора за каузата ти – продължава той.

Гласът има остроумен отговор и на това, но успявам да го принудя да млъкне и позволявам на объркването да покрие изражението ми.

– Моята кауза, Ваше Височество? Не знаех, че имам кауза.

Усмивката му се изостря.

– Онази, целяща да те възстанови на полагашото ти се по право законно място като кралица на Астрея, разбира се.

Преглъщам.

– Аз не съм ничия кралица, а Астрея вече я няма. Аз вече съм лейди, с милостта на Ваше Величество, и Принцеса само на пепелта. Това е моето заслужено място и единственото, което желая.

Докато рецитирам тази реплика, която е жигосана върху сърцето ми, не мога да погледна Ампелио.

– И аз твърдя това – кимна императорът, – но астрейците са упорити стари мулета.

Тронната зала изригва в смях. Аз също се смея, но този смях е изтръгнат от червата ми.

Императорът се обръща към Ампелио с подигравателно съчувствие.

– Ела и се поклони пред мен, муле. Кажи ми къде мога да намеря бунтовниците ти и ще можеш да прекараш остатъка от дните си в някоя от мините. – Той се усмихва на пречупения човек, който все още лежи в краката ми.

Съгласи се, искам да му извикам аз! Вречи му се в лоялност! Оцелей! Поддържай доброто настроение на императора и той ще те държи в безопасност. Такива са правилата.

– Не се прекланям пред никого, освен пред кралицата си – шепне Ампелио, препъвайки се в твърдите звуци на каловаксийския език. Въпреки тихия му глас, думите му обхождат цялата зала и биват последвани от ахканията и шушуканията на двора. – Да живее кралица Теодосия Айрин Хазара, родена от пламък и ярост!

Нещо се разбива вътре в мен и всичко, което съм таяла в себе си, всеки спомен, който съм потискала, всеки миг, който съм се опитвала да забравя, всичко нахлува в мен и този път не мога да го спра.

Теодосия. Това е име, което не съм чувала от десет години.

Теодосия. Чувам как майка ми ми го казва, докато ме гали по косата, докато ме целува по челото.

Ти си единствената надежда на народа ни, Теодосия.

Ампелио винаги ме е наричал Тео, без значение колко го мърмреше баващата ми. Аз бях неговата принцеса, обясняваше ми Бърди, а Тео е име като за изкалян дрипльо. Той обаче никога не я слушаше. Може и да съм била неговата принцеса, но аз също така бях и нещо повече.

Той трябваше да ме спаси, но така и не го направи.

– Може би той ще отговори на теб, Принцесо на пепелта – приканва го императорът.

Шокът ми избледнява, разсеян от звуците на моето име, които съзнанието ми повтаря отново и отново.

– Аз... не бих допуснала дори, че притежавам подобна сила, Ваше Височество – успявам да изрека.

Устата му се свива в изражение, което познавам твърде добре. Императорът не е мъж, на когото може да бъде отказано.

– Именно затова те държим жива, нали? За да ни помагаш и служиш за връзка с упорити астрейски боклуци?

Колко любезно от страна на императора, че не ме убива. Само че вече не си мисля, че прави това от доброта. Смятам, че ме държи жива, за да ме използва като средство за шантаж срещу моя народ. Защото той се наслаждава да ме наблюдава как се пречупвам отново и отново. А ако ме убие, това би ме направило да изглеждам твърде важна.

Аз ще правя императора щастлив. Но на каква цена? Колко още ще умрат, преди императорът да стане истински щастлив?

В момента мислите ми стават все по-смели и макар да знам, че те са опасни, аз вече не успявам да ги накарам да ги заглуша, а по-важното е, че дори и не искам.

Ти си единствената надежда на нашия народ, Теодосия. Но аз не мога да се справя с това без Ампелио край мен. Нуждая се от него.

– Мога ли да говоря на астрейски? – питам императора. – Възможно е така да успее да го успокоя...

Императорът ми махва с ръка и се отпуска обратно в трона си.

– Стига това да ми осигури отговори.

Поколебавам се, преди да падна на колене пред Ампелио и да взема изранените му ръце в моите. Макар астрейският да е забранен език, някои вероятно го разбират.

– *Има ли други?* – питам го аз. Не мога да си спомня последния път, в който астрейска дума е преминала през устните ми или дори през ума ми. Налага ми се да се боря, за да успея да запазя звуците омекотени и провлечени, за разлика от насечения и гърлен начин, по който говорят каловаксийците.

Той се поколебава, преди да кимне.

– *Ти в безопасност ли си?*

Налага ми се за миг да направя пауза, преди да проговоря.

– *В безопасност като кораб в циклон.* – Астрейската дума за циклон – *сигнок* – е толкова близка до тази за пристанище – *сигнак*, че само добре тренирано ухо би доловило разликата. Но все пак би могло. Мисълта за това е парализираща, но успявам да я преодоляя. – *Къде са другите?* – питам го аз.

Той поклаща глава и отвръща поглед от мен.

– *Никъде* – задавя се той, макар да изкарва втората сричка, така че да прозвучи на несвикналите уши по-скоро като *навсякъде*.

В това няма никакъв смисъл. Има по-малко астрейци, отколкото каловаксийци. Това наистина е така. Бяха едва стотина хиляди преди обсадата. Повечето от тях сега са роби, но той беше намерил някои съюзници. Минало е доста време, откакто за последно съм говорила астрейски, така че най-вероятно съм си го превела погрешно.

– *Кой?* – притискам го аз.

Той е вперил поглед в подгъва на полата ми и поклаща глава.

– *Денят си отива. Дошло е време малките птички да отлетят. Утре е близо. Дошло е време старите гарвани да умрат.*

Сърцето ми разпознава думите преди съзнанието ми. Те са част от древна астрейска приспивна песен. Майка ми я пееше, и

бавачката ми също. Дали и той някога не ми я е пял?

– *Дай му нещо и той ще те остави да живееш* – изричам аз.

Ампелио се смее, но смехът му бързо се превръща в хрипене. Кашля и избърсва устата си с опакото на ръката си. Остават кървави следи.

– *Какъв живот ще бъде това, когато ще съм оставен на милостта на един тиранин?*

За него щеше да е доста лесно да обедини двойките съгласни и да направи астрейската дума за *тиранин* да прозвучи като *дракон* – символа на императора, но Ампелио изплюва думата, набляга на нея и я насочва към император Корбинян, така че дори онези, които не говорят и думичка астрейски, успяват да разберат смисъла.

Императорът се навежда напред в трона си, а ръцете му стискат облегалките толкова силно, че пръстите му побеляват. Той прави жест на един от стражите си.

Стражът изважда меча от ножницата си и пристъпва към проснатата по очи фигура на Ампелио. Той притиска острието в задната част на врата му, така че да пусне кръв, преди отново да вдигне меча и да нанесе убийствения удар. Виждала съм това толкова много пъти с други бунтовници или роби, които не са показали уважение спрямо господарите си. Главата никога не пада още при първия удар. Аз стискам юмруци в плата на роклята си, за да не се пресегна да го предпазят. Сега вече не мога да го спася. *Знам* това, но не мога да го осмисля. Пред очите ми изплуват образи и виждам как ножът прерязва гърлото на майка ми. Виждам роби, бити с камшик, докато животът напусне телата им. Виждала съм хора, обесени за това, че са тръгнали срещу императора, за това, че са имали смелостта да направят това, което аз не можах.

Бягай, иска ми се да му кажа. *Бори се! Моли се! Изтъргувай се! Оцелей!*

Но Ампелио не се отдръпва от острието. Единственото дви-

жение, което прави, е да се протегне и да прилепи ръката си към глезена ми. Кожата на дланта му е груба, цялата в белези и лепне от кръв.

Дошло е време старите гарвани да умрат. Но аз не мога да оставя императора да ми отнеме още един човек. Не мога да гледам как Ампелио умира. Просто не мога.

– Не!

Гласът си пробива път през изпотрошените частици, които ме съставяват.

– Не ли? – Тихо изречените от императора думи отекват в тишината и карат тръпки да преминат надолу по гръбнака ми.

Устата ми е суха, а когато проговарям, гласът ми стърже.

– Вие му предложихте милост, ако проговори, Ваше Височество. И той проговори.

Императорът се навежда напред.

– Така ли? Може и да не говоря астрейски, но той не ми се стори особено словоохотлив.

Думите излитат напред, преди да мога да ги спра.

– След усърдните ви опити да го унищожите, той е останал само с половин дузина верни другари. Той смята, че останалите мъже и жени са били убити по време на земетресението във Въздушната мина, но ако някои от тях са оцелили, те би трябвало да се срещнат с него южно от руините при Енгълмар. Там има горичка от кипарисови дървета.

В това има поне частица истина. Аз всяко лято си играех сред тези дървета, когато майка ми ме водеше на нейните ежегодни обиколки на руините.

Императорът накланя глава и ме изучава много внимателно, така сякаш може да прочете мислите ми като думи, изписани на лист хартия. Искане ми се да се снижа, но си налагам да издържа на погледа му и да повярвам в лъжата си.

След време, което усещам като часове, той прави жест към стражата до него.

– Вземи най-добрите си хора. Не е ясно с каква магия разполагат тези езичници.

Стражът кимва и бързо напуска стаята. Внимавам да запазя изражението на лицето си спокойно, но отвътре ми идва да се разплача от облекчение. Само че когато императорът обръща студените си очи обратно към мен, това облекчение се втвърдява и потъва в стомашната ми кухня.

– Милостта – казва тихо той – е астрейска добродетел. Това е нещо, което те прави слаб, и аз се надявах, че сме те опазили от това. Но пък може би в крайна сметка кръвта винаги се оказва по-силна.

Той шраква с пръсти и стражът навира дръжката на железния си меч в моите ръце. Толкова е тежък, че едва го вдигам. Земните камъни блестят на светлината, а тяхната мощ преминава през мен като чаша вино. Това е първият път от обсадата насам, в който ми е позволено да държа какъвто и да било божествен камък или оръжие.

Едно време щях да приветствам това – исках всичко, което може да ме накара да се почувствам така, сякаш имам малко повече власт, – но вместо това сега стомахът ми се свива, докато гледам лежащия в краката ми Ампелио, и разбирам какво императорът очаква да направя.

Не трябваше да позволявам на гласа да излезе. Не трябваше да говоря. Не трябваше да се опитвам да го спася. Защото има само едно нещо още по-лошо от това да гледаш как светлината напуска очите на единствения човек, който ми е останал на света. И то е самата аз да го понижа с меч.

Стомахът ми се обръща при тази мисъл и в гърлото ми се надига жлъчен сок. Аз стискам меча и потискам тази мисъл, боря се отново да се вкарам в кутията и да заровя Теодосия дори още по-надълбоко, преди и аз да завърша с меч, опрян в гърлото. Само че този път това не може да бъде направено. Всичко е прекалено осезаемо, боли твърде много, омразата е твърде яростна,

за да може да бъде удържана.

– Може би запазването на живота ти бе грешка. – Гласът му е нормален, но това прави заплахата още по-ясна. – Предателите не получават опрощение – нито от мен, нито от боговете. Знаеш какво да сториш.

Едва го чувам. Едва чувам каквото и да е. Кръвта пулсира в ушите ми и замъглява зрението и мислите ми. Единственото, което все още виждам, е лежащият в краката ми Ампелио.

– Татко! – намесва се принц Съорен, който излиза напред. – Това необходимо ли е...

– Да! – прекъсва го императорът и гласът му изсвистява. – Необходимо е. И нека това бъде урок и за теб, Съорен. Милостта погуби астрейците и страната им, но ние не сме толкова слаби.

В краката ми Ампелио потръпва, а ръката му върху глезена ми внезапно се отдръпва.

– *Моля те, кралице моя!* – обръща се той към мен на астрейски.

Не съм твоя кралица, идва ми да изкрещя. Аз съм твоята принцеса и ти трябваше да ме спасиш.

– *Моля те!* – повтаря той отново, но аз вече не мога да направя нищо за него. Виждам десетки други мъже преди него, екзекутирани за много по-малко от това. Беше глупаво да си мисля, че той ще бъде пощаден дори и ако информацията, която им бях дала, беше вярна. Мога да се моля на императора, докато гърлото ми пресъхне, но с това няма да постигна нищо добро. Просто ще приключя с острие и в моя гръб.

Трябва да направя императора щастлив, а той ще ме държи в безопасност.

Но внезапно това вече не ми е достатъчно.

– *Моля те!* – повтаря той и заговаря бързо на астрейски, а аз едва успявам да следя речта му. – *Време е Отвъдното да ме посрещне. Време е отново да се срещна с майка ти. Но твоето*

време още не е дошло. Ти ще сториш това. И ще живееш. Ти ще се бориш! – И аз разбирам. По-добре да не го разбирах. Неговата благословия е сама по себе си вид проклятие.

Не. Не мога да го направя. Не мога да убия човек. Аз не съм императорът, не съм тейнът, не съм принц Съорен. Аз съм... Теодосия – така ме нарече Ампелио. Това е силно име – име на кралица. Не го усещам като име, което заслужавам, но то ми е дадено от майка ми и аз ще бъда достатъчно силна, за да го заслужа.

Аз мога да бъда Теодосия сега. За него.

Докато вдигам меча, ръцете ми започват да треперят. *Направи го! Живей! Бори се!* Все някой ще го стори – независимо дали ще съм аз, или някой от пазачите на императора – аз поне ще го направя по-бързо, по-лесно. Дали е по-добре на живота ти да бъде сложен край от някого, който те мрази, или от някого, който те обича?

През тънката, разкъсана риза, която той носи – по-скоро червена, отколкото бяла, – аз усещам прешлените на гръбначния му стълб. Острието се насочва под раменете му, между две изпъкнали ребра. Това ще е като да нарежеш пържола на вечеря, казвам си аз, но вече много добре знам, че въобще няма да е така. Само че ако се поколебая, или започна да се двоумя, всичко това ще стане още по-болезнено за него. Виждала съм достатъчно екзекуции, за да знам, че с бързия и уверен удар се слага край на всичко. Това ми се струва най-малкото, което мога да му дам сега.

Ампелио обръща глава, така че очите му да срещнат моите. В погледа му има нещо толкова познато, че то кара сърцето ми да се свие в гърдите и прави дишането ми невъзможно. В мен вече няма останала и капка съмнение. Този мъж е мой баща.

– *Ти си дете на майка си* – прошепва ми той.

Аз откъсвам очи от него и се съсредоточавам върху императора, за да издържа погледа му.

– Не се огъвай, не се пречупвай! – изричам ясно, цитирай-

ки каловаксийското мото, преди да промуша гърба на Ампелио със сабята, прорязвайки кожа, мускули и кости, уцелвайки го право в сърцето. Тялото му е толкова слабо, толкова обезобразено вече, че това е почти лесно.

Ампелио потръпва и извиква глухо, преди тялото му да се отпусне. Ръката му пуска глезена ми, въпреки че усещам кървия отпечатък, оставен от нея. Издърпвам сабята и я връщам обратно на стража. Вцепенена. Двама други стражи пристъпват напред, за да изтеглят тялото, оставяйки след него хлъзгаща се пътечка в червено.

– Оставете тялото на площада, така че всички да могат да го видят. Всеки, който се опита да го премести, ще се присъедини към него – заповядва императорът, преди да се обърне отново към мен. Усмивката му се излива като олио в стомашната ми кухина. – Добро момиче!

Кръв попива в подгъва на роклята ми, оцветява кожата ми. Кръвта на Ампелио. Кръвта на баща ми. Аз правя реверанс пред него, а след това тялото ми се раздвижва без съгласието на ума ми.

– Почистете се, лейди Тора. Тази вечер ще има пиршество, за да отпразнуваме падането на най-големия бунтовник на Астрея, и вие, скъпа моя, ще бъдете наш почетен гост.

Прикляквам в още един лек реверанс и скланям глава.

– Разбира се, Ваше Височество. Очаквам го с нетърпение.

Не усещам тези думи като мои. Умът ми е разтърсен така дълбоко, че съм изненадана как въобще успявам да намеря думи. Искане ми се да крещя. Искане ми се да плача. Искане да взема този кървав меч и да го забия в гърдите на Корбинян дори и аз да умра.

– *Още не е дошло твоето време* – прошепва гласът на Ампелио в ума ми. – *Ти ще живееш. Ти ще се борис.*

Думите не ми носят никаква утеха. Ампелио е мъртъв, при това убит от собствената ми ръка. А с него умря и последната ми надежда да бъда спасена.

ТЕОДОСИЯ

НЕ СЪМ ИЗМИНАЛА И ДЕСЕТ стъпки надолу по коридора, когато една ръка се стоварва върху рамото ми и ме задържа. Идва ми да се бия, да бягам, бягам, бягам, докато не остана сама, за да мога да си позволя да крещя и да плача. Докато в мен отново не остане нищо друго освен празнотата. *Ти ще живееш. Ще се борим.* Думите на Ампелио минават като шепот през ума ми. Но аз не съм боец. Аз съм изплашената сянка на едно момиче. Аз съм един пречупен ум, прикрепен към треперещо тяло. Аз съм затворник.

Обръщам се, за да видя принц Съорен, който е свел поглед към мен, а в обичайното му стоическо изражение сякаш има пукнатина, в която може да се долови загриженост. Ръката му е положена леко на рамото ми. Дланта и върховете на пръстите му са изненадващо груби.

– Ваше Височество! – Внимавам да запазя тона на гласа си равен, да скрия бурята, която ме разкъсва отвътре. – Да не би императорът да желае нещо друго от мен?

Мисълта за това би трябвало да ме ужасява, но вместо това аз не усещам нищо. Предполагам, че вече нямам нищо, което да мога да му дам.

Принц Съорен поклаща глава. Той оставя ръката си да падне

от рамото ми и се прокашля.

– Ти... Добре ли си? – пита той. Гласът му притежава онази далечна студенина, както винаги, но сега изглежда някак напрегнат.

– Разбира се – отговарям, макар да не мога да усетя тези думи като мои. Защото не съм добре. Аз съм ураган, едва удържан в кожата ми.

Ръцете ми се разтреперват и ги крия в гънките на полата си, така че принцът да не ги забележи.

– За първи път ли убиваш? – пита ме той. Най-вероятно е забелязал как паниката припламва в очите ми, защото бърза да добави. – Добре се справи. Това беше чиста смърт.

Как е възможно да е била чиста, когато имаше толкова, толкова много кръв? И хиляда вани да си взема, пак ще я усещам по себе си.

Гласът на Ампелио отеква в ума ми. *Ти си дете на майка си. Дошло е време за отлитане на малките птички. Ти ще се бориш. Моята кралица.*

Един спомен изниква и този път аз не се опитвам да го прогоня. Ръката му около моята, докато ме води към конюшните. Как ме вдига, за да седна на коня му, как се извисявам над него – на върха на света. Името на коня беше Талия и тя обичаше капчици мед. Усещането за ръката му на гърба ми, държаща ме в безопасност. Усещането на сабята, която прорязва кожата му.

Жлъчен сок отново се надига в гърлото ми и аз отново го преглъщам.

– Радвам се, че така мислиш – успявам да изрека аз.

За миг той сякаш е готов да зададе друг въпрос, но после просто ми предлага ръката си.

– Мога ли да те изпратя до стаята ти? – пита ме той.

Аз не мога да откажа на принца, въпреки че ми се иска. Съкрушена съм и не знам как да се усмихвам и да се преструвам, че не съм. Тора е толкова по-простичка. Тя е нещо кухо, без минало и без бъдеще. Няма желания. Не таи гняв. Само страх. Само послушание.

– Когато навърших десет – разказва ми принц Съорен, докато вървим, – баща ми ме заведе в тъмницата и ми даде нова сабя. Той изведе десет престъпници – астрейска папlach – и ми показа как да прерязвам гърлата им. Той се справи с първия, за да ми покаже. Аз сложих край на живота на останалите девет.

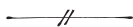
Астрейска папlach.

Думите започват да ме глождат, макар да съм чувала и доста по-лоши определения. Аз самата съм ги наричала с доста по-обидни имена пред постоянно наблюдаващия ме император. Аз самата съм се подигравала с тях и съм се смяла на жестоките шеги на императора. Опитвах се да се дистанцирам от тях, да се преструвам, че това не е моят народ. Та аз отказвах дори да ги погледна. През цялото време те са били поробени, бити и екзекутирани като животни, за да преподадат урок на един разглезен принц. Сега, след като и Ампелио вече е мъртъв, няма кой да ги спаси.

Жлъчният сок се надига отново, но този път не мога да го задържа. Гади ми се и съдържанието на стомаха ми се излива върху целия костюм на принца. Той се отдръпва назад и в един мъчително дълъг миг единственото, което правим, е да се гледаме един друг. Би трябвало да се извиня, би трябвало да поискам прошка, преди той да разкаже на баща си колко слаба и отвратителна съм. Но единственото, което мога да сторя, е да притисна ръка към устата си и да се надявам, че от нея няма да излезе нищо повече.

Шокът в очите му избледнява, заменен от нещо, което би могло да бъде и съжаление.

Той не се опитва да ме спре, когато аз се обръщам и забързвам надолу по коридора.

Дори когато се озовавам в стаята си – вече напълно сама, – аз все още не мога да си позволя да се разпадна. Личните ми стражи се настаняват на пост зад стените ми, ботушите им тропаят по каменните подове, а мечовете в ножниците им леко

подрънкват. Те винаги са тук, винаги ме наблюдават през три дупки с големина на палец в стените ми. Дори когато спя, дори когато се къпя, дори когато се будя, крещейки от кошмари, които си спомням едва частично. Аз никога не виждам лицата им, нито пък чувам гласовете им. Императорът говори за тях като за моите Сенки – псевдоним, който е станал така обичаен, че дори и аз самата мисля за тях по този начин.

Вероятно те сега се скъсват от смях. Малката Принцеса на пепелта си изкара стомаха заради малко кръв, при това успя да олее принца! Кой от тях ще има честта да разкаже тази история на императора? Най-вероятно никой. Принцът сам ще му се оплаче и императорът ще узнае за моята слабост. Тогава ще направи допълнителни усилия да я избие от мен. Този път даже може и да успее. И тогава какво ще остане от мен?

След известно време прислужницата ми Хоа идва да вземе роклята ми за пране и ми помага да се преоблека в нова. Тъй ми нямам доверие, вместо астрейска робиня императорът ми даде Хоа. Мисля, че тя е от една от източните земи на каловаксийците, в която са нахлули преди Астрея, но тя така и не ми е каза точно от коя. Не би могла, дори и да бе искала. Императорът не могъл да рискува двете да замислим нещо заедно и затова ѝ отрязал езика.

Предполагам, че той си има основание да бъде подозрителен. Аз веднъж наистина се опитам.

Веднага след обсадата имах астрейска прислужница на име Фелиси, която беше на петнайсет години. Беше ми като сестра и когато тя ми каза, че е направила план как да избягаме, аз я последвах, без какъвто и да е въпрос, така убедена, че всичките ми мечти за спасение са на път да се сбъднат. Дори вярвах, че майка ми все още е жива някъде и ме чака.

Бях глупава.

Вместо да ме дари със свобода, Фелиси ме отведе право при императора точно както той я е бил инструктирал.

Той лично ми нанесе десет удара с камшик и преряза гърлото

на Фелиси, след като вече нямаше повече нужда от нея. Каза ми, че всичко това било само за да ми даде урок, който ще трае по-дълго от белезите ми, и предполагам, че успя. Аз се научих да не се доверявам на никого.

След като Хоа си тръгва, аз сядам пред огледалото и изплаквам устата си с вода от легенчето, премахвайки вкуса на повърнатото. След това потапям ръце, за да ги почистя от петната кръв по тях. Кръвта на баща ми. Моята кръв.

Отново ми се струва, че ще повърна, но се насилвам да дишам дълбоко, докато желанието не преминава. Очите на моите Сенки са се втренчили в мен и очакват да се срина, за да докладват на императора.

В огледалото изглеждам същата като сутринта. Всеки кичур кестенява коса е завит и прикрепен с фиба в каловаксийски стил. Лицето ми е напудрено, а очите и устните ми – гримиранни. Всичко си е същото, макар аз самата вече да не съм.

Вземам малката бяла кърпа, която виси над ръба на купата, и я натапям във водата, преди да изтъркам лицето си с нея. Търкам здраво и всички пудри, гримове и бои се махат от лицето ми и оцветяват кърпата. На Хоа ѝ отне почти час, за да ги нанесе, а на мен – по-малко от минута, за да ги измия.

От огледалото към мен гледа лицето на майка ми. Нейните лунички танцуват върху носа и бузите ми като съзвездия, неотбелязани на картата. Тъмната ѝ маслиненна кожа блести на светлината на свещта. Широко раздалечените ѝ очи се взират в мен – тъмнокафяви и леко повдигнати нагоре във външните си ъгли. Макар според каловаксийските стандарти за красота това са недостатъци, които би трябвало да прикрия, аз си спомням как хората шушукаха за красотата на майка ми, как пишеха поеми и пееха песни в нейна чест.

После премигвам и виждам ножа на тейна да се притиска в гърлото ми – в гърлото на майка ми. Чувствам ухапването на стоманата, виждам мънистата от кръв, които разцъфват. Премигвам отново и оставам само аз. Едно разбито момиче.

Но аз не съм пречупена. Аз помня коя съм. Аз съм Теодосия Айрин Хазара и съм дете на майка си, а надеждата в мен все още не е задушена. Тя умира, да, но са останали няколко въглена. Виждала съм пожари, възпламенени от къде по-малко.

Дали тя ще ми прости, че убих Ампелио? Дали ще разбере защо го направих? Или пък вече ми е обърнала гръб от мястото си в Отвъдното?

Осъзнавам, че повече не мога да играя играта на императора. Не мога да спазвам правилата му и да се грижа да е щастлив, докато хората от моя народ носят вериги. Не мога да се хия и да говоря за поезия с Кресцентия. Не мога да говоря на техния твърд, грозен език. Не мога да отговарям на име, което не ми е било дадено от майка ми.

Сядам и се вирам в лицето на непознатата в огледалото, която толкова много прилича на майка ми. Аз все още чувам гласа ѝ в ума си, последните ѝ думи.

– Ти си единствената надежда на нашия народ, Теодосия.

Но аз не мога да бъда нечия надежда, ако не съм жива. Ако искам да се боря, както Ампелио поиска от мен, ще трябва да съм в безопасност, така че ще се грижа за щастието на императора още известно време.

Хоа все още не се е върнала, така че сама рисувам лицето си отново, покривайки и последната останала следа от майка ми. Истинското ми име тежи на езика ми, след като го чух изречено от Ампелио, и искам да го чуя отново. Искам да го изрека, за да прогоня Тора от ума си завинаги. Само че не смея.

Теодосия, Теодосия, Теодосия.

Нещо в мен най-сетне се събужда. Това не е моят дом. Аз не съм тяхната награда. Аз не съм доволна от живота, който те така любезно пощади.

Аз съм ядосана.

Аз съм гладна.

И някой ден ще ги гледам как горят.